

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové v právní věci žalobce **Právo ve veřejném zájmu, z. s.**, se sídlem v Praze, Chalupkova 1367, zastoupeného Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem v Praze, Chalupkova 1367, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, za účasti: **1) J. M.**, bytem X, **2) B. V.**, bytem X a **3) V. W.**, bytem X, adresa pro doručování: X, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. srpna 2015, č. j. KUJI 52898/2015, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. srpna 2015, č. j. KUJI 52898/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Světlá nad Sázavou ze dne 23. července 2015, č. j. MSNS/14198/2015/KS, se zrušují.**
- II. **Městský úřad Světlá nad Sázavou, nám. Trčků z Lípy 18, Světlá nad Sázavou, je povinen poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o výši platů a odměn každého z vedoucích odborů a tajemníka Městského úřadu Světlá nad Sázavou poskytnutých v roce 2014.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petry Bielinové, advokátky se sídlem v Praze, Chalupkova 1367.**
- IV. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 10. 8. 2015, č. j. KUJI 52898/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Světlá nad Sázavou ze dne 23. 7. 2015, č. j. MSNS/14198/2015/KS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace o platech a odměnách tajemníka a vedoucích odborů Městského úřadu Světlá nad Sázavou za rok 2014. Prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno ochranou osobních údajů zaměstnanců. Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že při střetu práva na ochranu soukromí jeho zaměstnanců a práva žalobce na informace je třeba dát přednost právu na ochranu soukromí jakožto základnímu lidskému právu před politickým právem na informace. Vyšel z toho, že žalobce shromažďuje údaje o platech konkrétních zaměstnanců více obcí v Kraji Vysočina, aniž by si dal práci zjistit si předem jejich jména, či aniž by znal strukturu úřadu a konkrétní pracovní náplň jednotlivých úředníků. Na zjištění požadované informace za těchto okolností není dle prvostupňového správního orgánu dán veřejný zájem. Jako zaměstnavatel má navíc správní orgán povinnost mlčenlivosti, přičemž jednotliví úředníci vyslovili s poskytnutím svých osobních údajů nesouhlas. Podpůrně pak prvostupňový správní orgán uvedl, že výše platu a odměn jednotlivých úředníků odpovídá náročnosti jimi vykonávané práce a není v rozporu s dobrými mravy.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a postup správního orgánu. Prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že byl dán zákonný důvod pro odmítnutí žádosti žalobce, když dovedl, že žádost byla odmítnuta na základě § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalovaný uvedl, že pro aplikaci uvedeného ustanovení je třeba provést třístupňový test proporcionality a v odůvodnění svého rozhodnutí jej provedl se závěrem, že není naplněno kritérium vhodnosti, neboť žalobci by pro jeho účel stačily anonymizované informace o výši příjmu jednotlivých úředníků bez uvedení jejich osobních údajů. Při samotném poměrování práva na soukromí a práva na informace pak uzavřel, že právo na soukromí musí mít přednost, neboť právo na informace nepředstavuje v tomto případě veřejný zájem na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky (když žalobce shromažďuje informace o platech úředníků systematicky a bez znalosti jejich pracovní náplně) a poskytnutí informací brání jejich soukromoprávní charakter (když se týkají majetkových poměrů a osobních údajů osob). Žalovaný vyjádřil názor, že judikatura Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudek ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, a rozsudek ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62; všechna i dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), která přijala závěr, že informace o platech osob placených z veřejných prostředků se zásadně zveřejňují, je v rozporu s čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, neboť zveřejnění výše příjmu zasahuje do základního lidského práva na soukromí osob, který jsou placeny z veřejných prostředků. Proto žalovaný tuto judikaturu považuje za nesprávnou a s odkazem na absenci obecné závaznosti soudních rozhodnutí v kontinentálním právu se jí neřídí. Žalovaný akcentoval, že dle něj by zveřejnění výše platů úředníků mělo za následek rozvrat vztahů na pracovišti, narušení rodinných, přátelských i sousedských vazeb. Poukázal i na povinnost mlčenlivosti zaměstnavatele ve vztahu k zaměstnancům, pokud jde o údaje vedené v osobním spise zaměstnance. Argumentoval taktéž § 10 zákona o

svobodném přístupu k informacím, z něhož dovozoval nemožnost poskytnout informace o majetkových poměrech zaměstnanců.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí a toho, aby prvostupňovému správnímu orgánu byla uložena povinnost poskytnout žalobci požadované informace.

Tvrdil přitom, že žádost o poskytnutí informace byla odmítnuta bezdůvodně. Dle žalobce vyplývá jeho právo na poskytnutí žádané informace jednoznačně ze zákona, potažmo z ustálené judikatury. Pokud tedy žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace potvrdil, učinil tak v rozporu se zákonem. Důvody, o které je odmítnutí opřeno, nemohou dle žalobce obstát, když se jedná o důvody, jimiž se správní soudy opakovaně zabývaly a odmítly je jako nepřiléhavé. Žalobce považuje postup žalovaného za projev neúcty k realizaci jeho politického práva, k zákonodárci, i k judikatuře správních soudů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval nosné důvody napadeného rozhodnutí. Uvedl, že dle jeho názoru nelze zaměstnance veřejné správy považovat za příjemce veřejných prostředků, neboť plat přijímají na základě vztahu soukromoprávní povahy. Dále žalovaný upozorňoval na možnost zneužití práva na informace, proti němuž se správní orgán může jen těžko bránit, protože zákon o svobodném přístupu k informacím neukládá žadateli, aby uvedl účel žádosti o informace. Zdůraznil, že žalobce je spolkem se sídlem v Praze, tedy bez místního vztahu k Městskému úřadu Světlá nad Sázavou. Dle žalovaného tak žalobce ani nemá zájem na kontrole jeho hospodaření. Žalovaný považuje žalobce za účelově založený spolek shromažďující data, která mohou být pokladem pro jeho další činnost. Žalobce dle žalovaného účelově vyvolává soudní spory sloužící ke zviditelnění předsedkyně spolku, která zároveň spolek zastupuje jako advokátka. Nakonec žalovaný zopakoval argument, že poskytnutí požadovaných informací by na straně povinného subjektu znamenalo porušení povinnosti mlčenlivosti zaměstnavatele. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce podal repliku k vyjádření žalovaného, v níž zdůraznil, že důvodem povinnosti poskytnout žádané informace není podezření, že se dotčení úředníci něčím „provinili“, ale samotná skutečnost, že zastávají postavení vedoucích úředníků a jsou placeni z veřejných prostředků. Dále uvedl, že žádost o informace není podmíněna místem sídla žadatele, ani důvodem žádosti. Samotnou žádost nelze považovat za zneužití práva na informace. Žalovaný žádné konkrétní skutečnosti, které by měly svědčit o zneužití práva žalobcem, neuvádí. Nakonec se žalobce ohradil proti tvrzení, že je účelově založeným spolkem a že je jeho zájmem vyvolat soudní spory. Důvodem vzniku sporu je dle žalobce pouze nezákonný postup povinného subjektu a žalovaného.

Krajský soud učinil dotaz na osoby, o jejichž jménech, platech a odměnách žalobce žádal informaci, zda uplatňují práva osob zúčastněných na řízení. V zájmu ochrany práv osob, o jejichž platových poměrech mají být informace poskytnuty, totiž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62 vyslovil, že *osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, může mít v řízení před soudem postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s.* Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 50/2014-29, musí

k uplatnění tohoto práva dotčeným osobám poskytnout prostor krajský soud. Krajský soud tak učinil a zaslal těmto osobám výzvu dle § 34 odst. 2 s. ř. s. Práva osob zúčastněných na řízení uplatnily celkem tři osoby.

J. M. se jako osoba zúčastněná plně ztotožnil s rozhodnutím žalovaného.

B. V. se taktéž s postojem žalovaného plně ztotožnila. Uvedla, že žalobce svou žádost nijak neodůvodnil, neznal jména osob, na které se dotazoval, neuvedl žádné podezření ze spáchání protiprávního jednání, neopřel svou žádost o žádnou přechodí stížnost. Městský úřad Světlá nad Sázavou ani neřeší žádnou medializovanou kauzu. Žalobce nemůže dle zúčastněné osoby žádat plošně informace o všech vedoucích zaměstnancích. Pokud tak činí, aniž by proto měl některý z uvedených důvodů, bylo by vyhovění jeho žádosti nedůvodným zásahem do základních lidských práv dotčených úředníků.

V. W. se jako osoba zúčastněná taktéž ztotožnila s postupem žalovaného. Uvedla, že žalobce využívá zákona o svobodném přístupu k informacím ke shromažďování informací o platech úředníků plošně, bez uvedení účelu, bez uvedení konkrétních pochybností ohledně odměňování dotčených úředníků. V důsledku toho nakládá s velkým množstvím osobních údajů osob, aniž by dokládal, že k tomu má oprávnění ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Zároveň není možné ověřit, jak bude nadále žalobce s těmito údaji nakládat, zda je např. zveřejní na internetu, nebo je použije k podněcování nenávisti a podpoře násilí. Zdůraznila, že žalobci souhlas se shromažďováním svých osobních údajů nedala. Měla za to, že by v řízení mělo být vyžádáno stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů k objasnění toho, zda má žalobce postavení správce osobních údajů. Uvedla, že jako vedoucí sociálního odboru má zkušenost s tím, že z důvodu agresivity některých klientů není vhodné veřejnosti poskytovat, ani v úředních listinách uvádět, jméno úředníka ve spojení s jeho trvalým pobytem. Pokud lze tento údaj vyžádat prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, jedná se o systémovou chybu, jež by měla být legislativně řešena. Nakonec zdůraznila, že v platu státního úředníka je zahrnuta tarifní složka jasně daná právními předpisy, u níž nemá zaměstnavatel žádný manévrovací prostor, tato informace proto nemá význam pro kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Pokud jde o pohyblivé složky platu, tam již poskytnutí informace význam má, avšak dle názoru zúčastněné osoby by ani v tom případě neměly být informace poskytovány plošně. Navrhla zamítnutí žaloby, eventuálně přerušení řízení, vyžádání stanoviska žalovaného, zda bude podávat návrh na legislativní změnu, a vyčkání výsledku legislativního procesu.

Další osoby práva osob zúčastněných na řízení neuplatnily.

Žalobce na vyjádření osob zúčastněných na řízení zareagoval replikou, v níž odmítl požadavek na uvedení důvodu žádosti o informaci, stejně jako požadavek na uvedení konkrétního podezření z nezákonné činnosti úředníků. Takové požadavky nemají totiž žádnou oporu v zákoně. Ve vztahu k obavám zúčastněných osob ze zveřejnění získaných informací uvedl, že tyto obavy jednak nejsou důvodné, neboť žalobce nemá v úmyslu získané informace zveřejnit, a dále jsou tyto obavy s ohledem na to, že o totožnou informaci může požádat dle zákona o svobodném přístupu k informacím kdokoli, bezpředmětné. Ve vztahu k namítané ochraně

osobních údajů uvedl a doložil, že samotný Úřad na ochranu osobních údajů žalobci na žádost údaje o jménech a platech svých zaměstnanců poskytl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 soudního řádu správního, když žalobce i žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasili.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 16. 7. 2015 žádost, kterou se domáhal informací ohledně osob vykonávajících v roce 2014 funkci tajemníka a vedoucích odborů Městského úřadu Světlá nad Sázavou, když ve vztahu k těmto osobám žádal sdělení jejich jména, příjmení, pracovního zařazení, skutečné vyplaceného platu za rok 2014 a skutečně vyplacených odměn za rok 2014. Městský úřad Světlá nad Sázavou rozhodl dne 23. 7. 2015 o odmítnutí žádosti. Žalobce podal ještě dne 23. 7. 2015 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Po právní stránce soud vyšel z následujícího:

Dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*

Dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*

Dle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.* Dle § 8b odst. 2, 3 téhož zákona *Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.*

Dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*

Krajský soud po aplikaci uvedených zákonných ustanovení na skutkový stav uzavírá, že prvostupňový orgán je jako územní samosprávný celek povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce žádal poskytnutí informací o platech zaměstnanců povinného subjektu, tedy o platech vyplácených z veřejných prostředků. Tito zaměstnanci jsou tedy příjemci veřejných prostředků. Skutečnost, že plat je jim vyplácen na základě pracovněprávního, tedy

soukromoprávního vztahu je přitom nerozhodná, neboť rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda se jedná o příjemce veřejných prostředků, je pouze původ těchto prostředků, nikoliv charakter právního vztahu, na jehož základě jsou prostředky vypláceny. Závěr, že zaměstnanci placení z veřejných prostředků jsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu §8b zákona o svobodném přístupu k informacím, přijala soudní judikatura jednoznačně (k tomu srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2010-79 a č. j. 8 As 55/2012-62).

Zákonodárce některé příjemce veřejných prostředků z poskytování informací výslovně vyloučil v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato výjimka však v žádném případě nedopadá na zaměstnance placené z veřejných prostředků.

Ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím pak jednoznačně stanoví rozsah základních osobních údajů, které povinný subjekt poskytne o osobě, která je příjemcem veřejných prostředků. Povinný subjekt proto nemá prostor pro úvahy, zda žadateli postačí anonymní údaje či nikoliv, jak žalovaný v tomto případě činil.

Zákon nestanoví žadateli povinnost uvádět v žádosti její účel, stejně tak nestanoví požadavek na místní vztah žadatele k povinnému subjektu. Není proto možné z absence těchto kritérií dovozovat důvody pro odmítnutí žádosti, jak činí žalovaný a zúčastněné osoby. Z argumentace žalovaného a zúčastněných osob je patrné rozhořčení nad tím, že spolek se sídlem v Praze může mít přístup k údajům o platech vyplácených na Městském úřadě Světlá nad Sázavou, a to dokonce bez konkrétního důvodu, jakým by bylo podezření ze špatného nakládání s veřejnými prostředky, přechodí stížnosti, či mediální kauza. Toto rozhořčení dle názoru soudu pramení z nepochopení institutu práva na informace. Možnost kohokoliv žádat informace o působnosti povinného subjektu včetně informací o osobách, jež jsou příjemci veřejných prostředků, není sankcí, která by měla postihnout povinný subjekt po té, co na sebe svou činností přiláká nežádoucí pozornost. Jedná se o nástroj preventivní kontroly ze strany veřejnosti, přičemž tato kontrola má přispívat k transparentnosti veřejné správy. Ani plošné a systematické využívání práva na informace, které žalovaný žalobci vytýká, není důvodem k odmítnutí žádosti a nelze z něj ani dovozovat zneužití tohoto práva.

V tomto smyslu nemohou obstát ani argumenty o narušení pracovních, sousedských a rodinných vztahů, jež by mělo být následkem poskytnutí žádané informace. Jednak není zřejmé, jak by měly být tyto vztahy narušeny tím, že budou požadované informace poskytnuty žalobci (který zjevně není spolupracovníkem, sousedem, ani rodinným příslušníkem dotčených osob). Dále není důvodu, aby poskytnutí těchto informací vedlo k narušení jakýchkoliv mezilidských vztahů, je-li výše platů včetně jejich pohyblivých složek učena dle zákonných pravidel a odpovídá-li náplni, složitosti a odpovědnosti práce vykonávané jednotlivými zaměstnanci. K obecné námitce závisti se výstižně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, kdy uvedl, že *závist jako lidská vlastnost vyvěrající z malosti duše není něco, čemu by se dalo právními prostředky čelit; jí musí čelit ti, kteří jí podléhají, svým mravním úsilím, a ti, kteří jsou jejím terčem, svojí trpělivostí, vnitřním klidem a odvahou. Obrana před závistí utajováním informací jen proto, aby se nemohly stát jejím*

zdrojem, by často vedla jen k prohloubení závisti na základě nepodložených dohadů a spekulací o výši platů poskytovaných z veřejných prostředků. Naopak, „sluneční svit“ informovanosti o platech placených z veřejných prostředků může mnohé přehnané představy o platech ve veřejné sféře rozptýlit. Zde je na místě poznamenat, že nesouhlas jednotlivých zaměstnanců se zveřejněním výše jejich platů je do jisté míry lidsky pochopitelný, neboť se jedná o informaci, kterou v naší společnosti běžně lidé otevřeně nesdělují a která je považována za velmi soukromou. Za současné právní úpravy však osobám pobírajícím plat z veřejných prostředků nezbyvá než přijmout fakt, že výše jejich příjmů je věcí veřejného zájmu a že kdokoliv má právo se na ni dotazovat.

Z již opakovaně citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62 pak plyne, že v těchto případech není dán prostor pro provádění testu proporcionality, v němž by bylo vyvažováno právo na soukromí dotčených osob s právem na informace žadatele. Tento test totiž provedl již zákonodárce, a to jednoznačně ve prospěch práva na informace. Pokud tedy žalovaný tento test provedl a na jeho základě potvrdil rozhodnutí o odmítnutí žádosti, postupoval nezákonně.

Dovodil-li žalovaný, že důvodem pro odmítnutí žádosti bylo ustanovení § 8a zákona o poskytnutí osobních informací, pak krajský soud opětovně odkazuje na citovanou judikaturu, v níž bylo přesvědčivě vyloženo, že § 8b je vzhledem k systematice zákona zvláštním ustanovením ve vztahu k § 8a a v případech spadajících pod § 8b jej tak nelze použít.

Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62 lze odepřít *poskytnutí informací o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.* Pro takový postup tedy musí být kumulativně naplněny obě uvedené podmínky. V daném případě, kdy se jedná o plat tajemníka a vedoucích jednotlivých odborů městského úřadu, pak rozhodně nemůže být naplněna podmínka, že se jedná o osoby podílející se na činnosti povinného subjektu nepřímo a nevýznamným způsobem, neboť se naopak jedná o osoby v rámci městského úřadu vysoce postavené, s jejichž funkcí je spojena řada rozhodovacích pravomocí.

Obstát nemůže ani poukaz na povinnost mlčenlivosti zaměstnavatele dovozovaný z okruhu osob, jež může zaměstnavatel nechat nahlédnout do osobního spisu zaměstnance. V této situaci se nejedná o nahlédnutí do osobního spisu a žadatel nemá přístup k informacím tam uvedeným, nýbrž pouze k údajům, jež taxativně vyjmenovává § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tyto informace je povinný subjekt za zákona povinen žadateli poskytnout. Nakonec dle § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*

K argumentu žalovaného týkajícího se zneužití práva krajský soud uvádí, že jistě může dojít k šikanóznímu zneužití práva na informace a v takovém případě by

nebylo na místě žadateli poskytnout právní ochranu. I s touto výjimkou z jinak zásadní povinnosti informace o platech poskytnout nakonec počítá i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62. V tomto případě však žádné konkrétní skutečnosti pro zneužití práva nesvědčí. Žalovaný i zúčastněné osoby (zejm. W.) sice pro možnost zneužití práva argumentují, uvádějí však pouze hypotetické možnosti, jak by žalobce mohl se získanými informacemi nekale nakládat. Z jejich tvrzení však nevyplyvá žádná skutečnost, jež by svědčila pro reálnost a podloženost zmiňovaných obav ve vztahu k žalobci. Naopak se jedná o obecná tvrzení potenciálně uplatnitelná ve vztahu k jakémukoliv žadateli o informace. Za zneužití práva nelze rozhodně považovat jeho samotné uplatnění, ani skutečnost, že žalobce žádá informace o platech zaměstnanců plošně. Naopak skutečnost, že žalobce je spolkem plošně shromažďujícím informace o platech ve veřejné správě, který nemá žádný zvláštní vztah k povinnému subjektu, svědčí spíše proti tomu, že by žalobce měl žádosti o informace sledovat šikanu povinného subjektu, či jednotlivých osob, o jejichž platy a odměny se jedná.

Nepřípadný je taktéž poukaz žalovaného na §10 zákona o svobodném přístupu k informacím o informacích o majetkových poměrech osob, jež nejsou povinným subjektem. Ani toto ustanovení totiž na poskytování informací o příjemcích platů z veřejných prostředků nedopadá, neboť se vztahuje pouze na informace o majetkových poměrech získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení.

Soud tedy neshledal odmítnutí žádosti žalobce důvodným, proto dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Povinnému subjektu zároveň krajský soud uložil poskytnutí požadovaných informací.

K poskytnutí informace soud stanovil lhůtu v délce 15 dnů, tedy ve shodné délce, jakou pro poskytnutí informace stanoví § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, když neshledal důvody pro poskytnutí delší lhůty.

V řízení úspěšný žalobce má proti neúspěšnému žalovanému dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Náklady řízení žalobce jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,-- Kč.

Žalobce dále žádal náhradu nákladů na zastoupení advokátem. Soud nepřehlédl, že žalobce byl pro řízení zastoupen Mgr. Petrou Bielinovou, která zároveň byla v době od 20. 3. 2015 do 26. 1. 2016 statutárním orgánem žalobce. Plnou moc pro toto řízení tedy udělila sama sobě a veškeré úkony právní služby učinila jako advokátka v době, kdy byla zároveň předsedkyní žalobce. Je tedy zjevné, že i bez plné moci by za žalobce jednala právě tato osoba. Z tohoto důvodu soud považuje zastoupení žalobce advokátem za ryze účelový postup pro získání vyšší náhrady nákladů řízení. Tyto náklady tak nejsou důvodně vynaložené a žalobci jejich náhrada nepřísluší.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť toto právo by jim dle § 60 odst. 5 s. ř. s. náleželo pouze ve vztahu k nákladům, které by jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Takové náklady v tomto řízení osobám zúčastněným nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. června 2016

JUDr. Jan Rustch v. r.
předseda senátu